

at lægge vore Hoveder i Blød for at faa noget andet sat i Stedet. Jeg tror, at Loven af 1881 er saa streng, at den nok vil være tilstrækkelig. Vi have ikke i den Tid, vi have haft den, mærket, at den har været for slap, tværtimod har den paa visse Punkter været haardere, end vi havde troet, og gjort Ulykker, som vi ikke have troet, den kunde. Hvorfor skulde ikke Soldaterne derovre, hvoraf i alt Fald de fleste have været Soldater i den danske Hær og ere blevne militært opdragne der, kunne lade sig regere derovre efter Straffeloven af 1881, naar de kunde regeres med den her i Danmark? Jeg kan altsaa ikke forstaa Ministerens Spørgsmaal om, hvad vi skulle sætte i Stedet. Jeg mener, at det er simpel Pligt og Skyldighed, naar vi fra den danske Lovgivningsmagts Side opfordre Regeringen til at indføre samme Straffebestemmelser i den vestindiske Hærstyrke, som vi have i det øvrige Land. De skulle sikkert vise sig stærke nok til at opretholde Disciplinen, og den er der selvfølgelig ikke en eneste Mand her i denne Sal, som vil være med til at undergrave. — Jeg vil slutte med det samme, som jeg begyndte med. Jeg troede virkelig ikke, at det danske Flag vajede paa Steder, hvor man endnu kan tildele Rottingslag baade ved Dom og saa tit, man vil, uden Dom, naar vedkommende har faaet Kokarden sprættet af. Havde jeg tænkt paa det i 1881, vilde jeg for mit Vedkommende selvfølgelig have bragt dette frem. Det blev ikke bragt frem; men bedre sent end aldrig, og derfor haaber jeg, at denne Forespørgsel vil foranledige den højtærede Minister til at tage denne Sag op snarest mulig og bidrage til, at der bliver en human og menneskelig Behandling af de Folk, der lade sig hverve til Soldater derovre i 6 Aar. Man kan sikkert godt klare sig med de Straffe, vi have herhjemme i Danmark.

Finansministeren (Hørring): Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, spurgte, hvorfor man ikke ovre i Vestindien kunde undgaa de Straffe, der nu særlig have været omtalt, nemlig Rotting og Krumslutning. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har forstaaet mig rigtig. Jeg har ikke noget Øjeblik været i Uvished om, hvorvidt man skulde kunne komme bort fra disse Straffe. Jeg er fuldstændig paa det rene med, at vi kunne og skulle komme bort fra dem. Det er der ingen Tvivl om. Men jeg gentager, at Vanskeligheden ligger i, hvad der skal sættes i Stedet. I saa Henseende tror jeg at turde henvise til, at i alle de mange

Aar, den militære Straffelovgivning i sin Tid har ligget til Behandling, har det netop været Vanskeligheden at finde, hvad der skulde sættes i Stedet for disse legemlige Straffe, som vare saa stærkt virkende her. Den samme Vanskelighed have vi for Vestindien, idet jeg i øvrigt skal henvise til, at Forholdene i Vestindien ikke ere de samme som herhjemme. Der er Forskel paa forskellige Omraader, der er Forskel i Klima, Forskel deri, at det er hvervede Tropper i Stedet for værnepligtige og endelig deri, at det derovre er en lille Hærstyrke, medens vi herhjemme have en større Hærstyrke lige over for os. Der er altsaa forskellige Hensyn at tage, og det er netop disse Spørgsmaal, vi ere i Færd med at løse, og som jeg haaber, vi skulle faa en Løsning paa i Løbet af en rimelig Tid. — Det ærede Medlem rettede en Forespørgsel til mig, om jeg kunde opgive, hvor mange der herhjemme var straffet med Krumslutning og Rotting før 1881. Det er jeg naturligvis ikke i Stand til, og hvad selve Vestindien angaar, vil jeg fremhæve, at jeg kan ganske vist heller ikke opgive noget om, hvor mange der derovre arbitrært, altsaa ikke ved Dom, ere straffede paa disse Maader. Det Materiale har jeg ikke, men jeg har sammendraget noget Materiale ud fra det, jeg har, og som angaar de Domme, der ere afsagte. Naar der afsiges Dom, fremlægges der nemlig fuldstændige Straffelister for de paagældende. Disse vise, hvad de paagældende hidtil ere straffede med, ogsaa arbitrært. Her har jeg saa taget de Domme, der ere afsagte i Aarene 1895—96. Jeg har ikke medtaget 1897, fordi jeg er gaaet ud fra, at man allerede i 1897 har søgt saa vidt mulig at komme bort fra Anvendelsen af de titnævnte Straffe. — I 1895 og 96 er der blevet dømt 10 Mand, og af disse 10 Mand er kun een tidligere bleven straffet med Rotting og straffet 2 Gange, medens de 9 ikke arbitrært ere blevne straffede med Rotting. Af disse 10 havde de 5 været i Vestindien i 4 à 5 Aar, og de 3 i 3 à 4 Aar, saa jeg tror, at denne Oplysning vil kunne berolige os med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man i Vestindien skulde være tilbøjelig til i større Omfang arbitrært at anvende Rottingstraf. — Det ærede Medlem, der nys talte, sluttede med at sige, at han vilde haabe, at den Forespørgsel, der var fremkommen i Dag, vilde give Anledning til en Forandring i Straffetretten for Hærstyrken paa de vestindiske Øer. Jeg maa gentage, hvad jeg før sagde, at det *kan* Forespørgslen ikke gøre, da